

DECCAL HAKKINDA*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İnne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّهُ لَمْ يَكُنْ نَبِيًّا قَبْلِي إِلَّا حَذَّرَ أُمَّتَهُ الدَّجَالَ

أَعْوَرَ عَيْنِهِ الْيُسْرَى بِعَيْنِهِ الْيُمْنَى

ظُفْرَةٌ غَلِيظَةٌ بَيْنَ عَيْنَيْهِ مَكْتُوبٌ كَافِرٌ

(ط.حم.و البغوى، طب.كر. عن سفينة)

RE. 140/11 (*Innehû lem yekün nebiyyün kablî illâ hazzere ümmetehü'd-deccâl, a'veru aynehü'l-yusrâ, bi-aynihi'l-yümnâ zafratün galîzan, beyne ayneyhi mektûbun: Kâfirun... İlâ âhiri'l hadîs.*)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Beraber bir salevât-ı şerife okuyalım:

“—Allâhümme sallî alâââ... Seyyidinâââ... Muhammedinin- nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâââ... Âlihîîî, ve sahbihîîî, ve sellim.” (3 defa)

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Deccal'ın Çıkışı ve Özellikleri

Bugünkü dersimizin başındaki bu hadis-i şerif, geçen haftadan arz ettiğimiz gibi Deccal'i beyan eden bir hadis-i şeriftir.

Tayâlisî, Ahmed ibn-i Hanbel, Begavî, Taberânî ve İbn-i AsâkirSefîne RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

إِنَّهُ لَمْ يَكُنْ نَبِيٌّ قَبْلِي إِلَّا حَذَّرَ أُمَّتَهُ الدَّجَالَ
أَعْوَرَ عَيْنِهِ الْيُسْرَى بَعَيْنِهِ الْيُمْنَى ظُفْرَةٌ
غَلِيظَةٌ بَيْنَ عَيْنَيْهِ مَكْتُوبٌ كَافِرٌ يَخْرُجُ
مَعَهُ وَادِيَانِ أَحَدُهُمَا جَنَّةٌ وَالْأُخْرَى نَارٌ فَنَارُهُ
جَنَّةٌ وَجَنَّتُهُ نَارٌ مَعَ هُ مَلَكَانَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ
يُشْبِهَانِ نَبِيِّينَ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ أَحَدُهُمَا عَنْ

يَمِينِهِ وَالْأُخْرَ عَنْ شِمَالِهِ وَذَلِكَ فِتْنَةٌ
النَّاسِ يَقُولُ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ أُحِي وَأُمِيتُ
فَيَقُولُ لَهُ أَحَدُ الْمَلَكَينِ كَذَبْتَ مَا يَسْمَعُهُ
أَحَدٌ مِنَ النَّاسِ إِلَّا صَاحِبُهُ فَيَقُولُ لَهُ صَدَقْتَ
فَيَسْمَعُهُ النَّاسُ فَيَظُنُّونَ إِنَّمَا يُصَدِّقُ الدَّجَالَ
وَذَلِكَ فِتْنَةٌ ثُمَّ يَسِيرُ حَتَّى يَأْتِيَ الْمَدِينَةَ فَلَا
يُؤَدِّنُ لَهُ فِيهَا فَيَقُولُ هَذِهِ قَرْيَةٌ ذَلِكُ الرَّجُلِ
ثُمَّ يَسِيرُ حَتَّى يَأْتِيَ الشَّامَ فَيُهْلِكُهُ اللَّهُ
عَزَّ وَجَلَّ عِنْدَ عَقَبَةِ أَفِيقَ

(ط. حم. والبغوى، طب. كر. عن سفينة)

RE. 140/11 (*Innehû lem yekün nebiyyün kablî
illâ hazzere ümmetehü'd-deccâl, a'veru
aynehü'l-yusrâ, bi-aynihi'l-yümnâ zafratün
galîzan, beyne ayneyhi mektûbun: Kâfirun...*)

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.221, no:21979; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.VII, s.84, no:6445; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd- Duafâ*, c.II, s.440; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.II, s.229; Sefine RA'dan.

Mecmau'z-Zevâid, c.VII, s.654, no:12517; *Kenzü'l-Ummâl*, c.XIV, s.364, no:38787.

(*Innehû lem yekûn nebiyyûn kablî illâ hazzere ümmetehü'd-deccâl*) “Benden evvelki peygamberlerden, ümmetimi deccal ile korkutmayan hiç kimse olmadı. (*A'veru aynehü'l-yusrâ*) Onun sol gözü şaşığı, (*aynihi'l-yümnâ zafratün galîzan*) sağ gözü ise perdelidir. (*Beyne ayneyhi mektûbun: Kâfirun*) Alnında iki gözünün arasında *kâfir* diye yazılıdır.”

Her peygamber, kendi devrinde Deccal'dan ümmetini korkutmuştur.

Deccal nedir? Deccal; bizim yankesiciler var ya, bozuk altınları, bakırdan yapılan altınları altın suyuna bulayıp “beşi birliktir” diye satıyor. Altında kalp paradır o, kalp paradır ama yaldızlamış, yaldızladığı o parayı sahih altındır diyerekten satan hilebaz insan, hileci. Kendini gayet güzel gösterip, iyi gösterip içini saklayan insan.

Adını sorarsanız, Ahmed der, Mehmed der.

“—Hangi meslektensin, ne iş yapıyorsunuz?” dersin mesleğini saklar.

“—Vazifeniz?” desen onu söylemez, yalan söyler.

Bu yalan söyleyen insanlar ki *deccâlûn* diyoruz, çok sayıda... Bir iki tane değil, yani çok sayıda bunlar. Çünkü yalancı oldu mu, bu sınıfa giriyor insan... Yalancılık dinimizde çok mezmum bir huydur. İnsanın deccal sınıfının içerisine girmesine sebep olan âmillerden birisidir.

Daha kötüsü, Deccal hakkı kapar, saklar, örter. Sihri ile hakkı saklar. Her kimin sıfatı böyle ise, o deccaldır. Kendi sıfatını saklıyor, kendisini karşısındakine başka türlü gösteriyor. Onu avlamak için hakkı da saklıyor. Bunların hepsi deccal...

Şimdi bu Deccal'in gözü şaşığı, sağ gözünde bir perde var. Fakat iki gözünün arasında, alnında 'Kâfir' diyerek yazılıdır. Bunu biz anlayamıyoruz ama, ehl-i hal olunca insan bunu pekâla okuyabilir.

Bu yazının okunuşu açıktır. Yalnız gözdeki perdeyi silmek lazım. Gözdeki perde silindi miydi, müslüman mı gâvur mu bunun hakikati meydana çıkar. Çünkü o yazı orada var. Bütün insanlar onun gâvur olduğunu okur.

يَخْرُجُ مَعَهُ وَادِيَانِ أَحَدُهُمَا جَنَّةٌ وَالْأُخْرَى

نَارٌ فَنَارُهُ جَنَّةٌ وَجَنَّتُهُ نَارٌ مَعَهُ مَلَكَانِ

مِنَ الْمَلَائِكَةِ يُشْبِهَانِ نَبِيِّنِ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ

وَاحِدٌ مِنْهُمَا عَنِ يَمِينِهِ وَالْأُخْرَى عَنِ شِمَالِهِ

وَذَلِكَ فِتْنَةٌ لِلنَّاسِ

(Yahrucü meahû vâdiyâni, ehadühümâ cennetün, ve'l-âharu nârun, ve nâruhû cennetün ve cennetühû nârun; meahü'l-melekâni mine'l-melâiketi yüşbihâni nebiyyeyni mine'l-enbiyâi, vâhidün minhümâ an yemînihî, ve'l-âharu an şimâlihî, ve zâlike fitnetü'n-nâsi.)

(*Yahrucü meahû vâdiyâni*) “Yanında iki tane deresi vardır. (*Ehadühümâ cennetün, ve'l-âhiru nârun*) Birisi cennet deresi, birisi cehennem deresi. (*Ve nâruhû cennetün ve cennetühû nârun*) Cennet dediği cehennem, cehennem dediği ise cennetir.”

Sen bunu nasıl tevil edersen et. Birisi para tarafı birisi parasızlık tarafı. Para tarafına bakarsan cennet, yaşa da yaşa; bol para, bol zevk, bol şey, onun cenneti. O paraları aldın mı, cennette yaşar gibi yaşarsın. Buna uymadın mı, parasızlık ve zorluk altında kalır, inim inim inlersin ve cehennemde olursun.

Fakat bunun cenneti cehennemdir, cennetinin aslı, yani işi oyun ya bu adamın, sihirbazlık, cehennemi sana cennet gösteriyor. Altını aç perdeyi altından alevler gözüktür, üstünden cehennem olduğu belli değil. Fakat paralarla o örtülmüştür, altındaki cehennem görünmez üstündeki zevk ü sefâ cennet gibi görünür, yaşa da yaşa... Ama azıcık altını eşele, cehennem ateşleri meydanda...

Fakat insan onu cennetine cehennem olarak katılıyor. Dinini bırakıyor, imanını bırakıyor, ahlâkı bırakıyor, edebi bırakıyor, hayayı bırakıyor, insanlığı bırakıyor, İslâmlığı bırakıyor, Peygamberi bırakıyor, kitabı bırakıyor; tek hevesi yaşamak...

Sen onun ateşine tahammül eder ona iltifat etmezsen, o zaman da Allah'ın cennetine girersin.

(Meahü'l-melekâni mine'l-melâiketi yüşbi-hâni nebiyyeyni mine'l-enbiyâi) “Yanında peygamber kıyafetinde iki melek bulunur. *(Vâhidün minhümâ an yemînihî)* Onlardan biri sağındadır. *(Ve'l-âharu an şimâlihî)* Diğeri de solundadır. *(Ve zâlike fitnetü'n-nâsi)* Bu beraberlik insanları imtihan içindir.”

Şimdi bir muharebe oldu, bu muharebede müslümanlık tarafına zafer gelmedi. Gelmeyince müslümanlar, “Niçin zafer kazanamadık?” diyerekten kırıldılar. Buyuruldu ki:

“—Habis ile tayyibi ayırmak için böyle oldu.”

Hani herkes harbe gider, “Para kazanalım, ganimet alalım!” sevdası düşer insanlara... Hakikati unuturlar ganimet alacağız diyerek. Gayrı paranın peşine koşarlar. Şehitlik arzusu pek kalmaz orada... Cenâb-ı Hak bazen böyle mağlubiyet verir ki, hakiki müslüman harbe giderken ganimeti, kazancı gözüne koymaz.

Şimdi bu devir de imtihan devridir; bakalım kim müslüman kim gâvur, herkes serbest. Hatta gâvurluk tarafına gidersen daha fevkalade itibar kazanırsın. Müslümanlık tarafında kalırsan daha sıkıntı çekersin, itibar etmez kimse sana ama yine edenler başkadır. Şimdi bu da yine Cenâb-ı Hak'tan bir imtihandır.

فَيَقُولُ الدَّجَّالُ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ أُحْيِي وَأُمِيتُ
فَيَقُولُ لَهُ أَحَدُ الْمَلَائِكَةِ كَذَبْتَ مَا يَسْمَعُهُ
أَحَدٌ مِنَ النَّاسِ إِلَّا صَاحِبُهُ فَيَقُولُ لَهُ
صَدَقْتَ فَيَسْمَعُهُ النَّاسُ فَيَطُنُّونَ إِنَّمَا
يُصَدِّقُ الدَّجَّالَ وَذَلِكَ فِتْنَةٌ

(Feyekülü'd-deccâlü: Elestü bi-rabbiküm, uhyî ve ümî? Feyekülü lehû ehadü'l-melekeyni: Kezebte! Mâ yesmeuhû ehadün mine'n-nâsi illâ sahibühû, feyekülü lehû: Sadakte! Feyesmeuhü'n-nâsü, feyezunnûne innemâ yusaddiku'd-deccâle, ve zâlike fitnetün;)

(Feyekülü'd-deccâlü: Elestü bi-rabbiküm, uhyî ve ümî) “Deccal onlara sorar: ‘Ben sizin Rabbiniz değil miyim, diriltiyorum, öldürüyorum?’ (Feyekülü lehû ehadü'l-melekeyni) Meleklerden biri der ki: (Kezebte) ‘Yalan söylüyorsun!’ (Mâ yesmeuhû ehadün mine'n-nâsi illâ sahibühû) Fakat bu sözü yanındaki melekten başkası duymaz. (Feyekülü lehû) İkinci melek diğerine: (Sadakte) ‘Doğru söylüyorsun!’ der.”

(Feyesmeuhü'n-nâsü,) “İkinci meleğin sözünü ise insanlar işitir. (Feyezunnûne innemâ yusaddiku'd-deccâle) Zannederler ki, Deccal'ı tasdik etti.

“—Bak bunun sözünün doğruluğunu gaybdan haber veriyor. Doğrucu bir adam ki gaybdan Doğru söyledi!’ diye ses geliyor.” diyorlar. Halbuki o doğru söyleyen o meleği hitap ediyor. Meleğe olan hitabı, onu yalancılıkla tasdik eden meleğe, “Doğru söyledin!” hitabı halk tarafından Deccal tasdik olunuyor zannediliyor.

(*Ve zâlike fitnetün*) Bu da Cenâb-ı Hakk’ın bir imtihanıdır. Bunu insanların bilmesi lazım ki, insanlar hayatlarında böyle imtihanlarla karşılaşacaklar.

ثُمَّ يَسِيرُ حَتَّى يَأْتِيَ الْمَدِينَةَ فَلَا يُؤْذَنُ لَهُ
فِيهَا فَيَقُولُ هَذِهِ قَرْيَةٌ ذَاكَ الرَّجُلِ ثُمَّ
يَسِيرُ حَتَّى يَأْتِيَ الشَّامَ فَيُهْلِكُهُ اللَّهُ عَزَّ
وَجَلَّ عِنْدَ عَقَبَةِ أَفِيقَ

(*Sümme yesîru hattâ ye’tiye’l-medinete, ve lâ yü’zenü lehû fîhâ, feyekülü: Hâzihî karyetü zâke’r-racüli, sümme yesîru hattâ ye’tiye’s-şâme, feyehlikühu’llâhü azze ve celle inde akabeti efîkın.*)

(*Sümme yesîru hattâ ye’tiye’l-medinete*) “Bu artık âlemi önüne katmış gidiyor, Medine-i Münevvere’ye kadar yaklaşır. (*Ve lâ yü’zenü lehû fîhâ*) Medine-i Münevvere’ye girmesine izin verilmez. (*Feyekülü*) İzin verilmeyince der ki: (*Hâzihî karyetü zâke’r-racüli*)

‘Burası o zâtın (Peygamber SAS’ın) şehridir, buraya girmeme izin yoktur!’ der, geri döner.”

(*Sümme yesîru hattâ ye’tiye’ş-şâme*) “Sonra yürür, Şam’a gelir (*Feyehlikühu’llâhü azze ve celle inde akabeti efîkın*) Cenâb-ı Hak Şam ile Hama arasında, *Akabeti Efik* denilen yerde onu helâk eder.”

b. Ahir Zamanda Şiddetli Belâ

Ebû Nuaym, Hz. Ömer RA’dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

إِنَّهُ سَيُصِيبُ أُمَّتِي فِي آخِرِ الزَّمَانِ بَلَاءٌ شَدِيدٌ

لَا يَنْجُو مِنْهُ إِلَّا رَجُلٌ عَرَفَ دِينَ اللَّهِ فَجَاهَدَ

عَلَيْهِ بِلِسَانِهِ وَقَلْبِهِ فَذَلِكَ الَّذِي سَبَقَتْ

لَهُ السَّوَابِقُ وَرَجُلٌ عَرَفَ دِينَ اللَّهِ فَصَدَّقَ بِهِ

(أبو النصر السجزي في البانة وأبو نعيم عن عمر)

RE. 141/1 (*Innehû seyüsîbü ümmetî fî âhiri’z-zamâni belâün şedîdün, lâ yencû minhü, illâ racülün arafe dîna’llâhi, fecâhede aleyhi bi-lisânihî ve kalbihî, fezâlike’llezî sebekat lehü’s-sevâbiku, ve racülün arafe dîna’llâhi, fesaddeka bihî.*)

² Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı Isfahan*, c.I, s.255, no:216; Hz. Ömer RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XI, s.154, no:31009; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.X, s.38, no:9043.

(*Innehû seyüsîbü ümmetî fî âhiri'z-zamâni belâün şedîdün*) “Ahir zamanda ümmetim üzerine şiddetli bir belâ zuhur eder. (*Lâ yencû minhü*) Bu belâdan kimse kendini kurtaramayacak; (*illâ racülün arafe dîna'llâhi*) ancak o adam kurtaracak ki, Allah'ın dinini bilmiş, (*fecâhede aleyhi bi-lisânihî ve kalbihî*) onun için lisanı ve kalbi ile mücahede etmiştir. O kurtarır yakayı. (*Fezâlike'llezî sebekat lehü's-sevâbiku*) Allah'ın dinini tasdik edenler böyledir.”

(*Ve racülün arafe dîna'llâhi, fesaddeka bihî*) “İkinci ise Allah'ın dinini anlamış, dinlemiş ve tasdik etmiştir. O da kurtulur.”

Allah'ın dinini bilen insan Allah'ı bilir. Dini bilmek Allah'ı bilmekle olur. Allah'ı bilince, Allah sevgisi insanlarda hasıl olur. Allah sevgisi hasıl olunca, Allah'ın kitabını insanlar sever. Allah'ın Peygamberini de sever. Allah'ı bize tanıtan peygamberdir. Peygamber olmasa biz Allah'ı bilemeyiz.

Şimdi meselâ müzelerde görüyorsunuz ya, güzellik ilahı, gece ilahı gündüz ilâhı, iyilik ilâhı, kötülük ilâhı diye birçok ilâhlar korlar ortaya. Bunlar cahiliyet devrinin kendilerinden icat ettiği ilâhlar. Eğer bize de peygamber gelmeseydi, biz de onlar gibi bir şeye inanır, ona Allah derdik.

Hatta geçenlerde okudum, Hindistan tarafında bir millet varmış, yılanı tapıyorlarmış. Bir ev yapmışlar, yılan besliyorlar orada, yılanlar yaşıyor orada... Onlar da mâbuddur diye yılanı

tapıyor. İnsan bu kadar kafasız bir mahlûk yani. Eğer kendisi önünde bir mürşidi, bir mürebbisi olmazsa, şaşkın bir mahlûk olur. Onun için Peygamber yolu terk edildiği vakitte, insanlar şaşkınlıktan başka bir şeye benzemezler. Onun için Deccal'a da tapar, her şeye tapar.

Allah'ın dinini bize kim öğretiyor? Peygamber öğretiyor. Öyleyse Peygamberi de sevmek lazım. Niçin? Allah'ı bize o öğretti, Kitab-ı İlâhî ona nazil oldu, binaen aleyh Allah'ı sevmek için Peygamberi sevmek lazım!

Peygamber 1300 küsur, 1400 sene oldu gideli dünyadan, peygamberi bize kim tanıtacak? Onun uleması tanıtacak. Eğer ulemasını sevemezsek, Peygamberi sevemeyiz. Peygambere nasıl canımızı başımızı feda etmedikçe ümmeti olamıyoruz, binaen aleyh onun vârisi de olan ulemayı da sevmedikçe, onun hakiki ümmeti olmayız.

Onun kitabını bize kim öğretiyor? Bugünkü ilim sahipleri öğretiyor. Ama diyeceksiniz ki:

“—Sen Hz. Ömer'in zamanındaki ulemayı bul da biz de başımıza tac edelim!”

“—Sen de Hz. Ömer'i bul, biz de seni başımızı tac edelim!”

Her devrin kendisine göre insanı var, bu devrin insanları da bu kadar... Binaen aleyh, bu devirdeki insanda o kemâli bulamıyorsan, kaçmak mı lazım? O zaman dinsizliğe gider insan, Allah korusun...

Onun için bu belây-ı şedîttten kimse kurtaramaz yakasını ancak Allah'ın dinini bilen kurtarır. Allah'ın dinini bilmek için de Allah'ı bilmek lazım. Allah'ı bilmeyince dini bilinmez ki. Onu da ancak Peygamberimizi bilecek ki, bilebilsin...

Bu hadis dersleri Peygamber SAS'in sohbeti gibidir. İnsanlar peygamberin sözünü dinlemek istemezler mi, onun sohbetinde bulunmak istemezler mi? İsterler. Fakat bugün nefis o kadar çığırından çıkmış bir durumdadır ki, yazlık sayfiye yerindeki plajda yaşamayı burada söz dinlemekten daha hoş görür.

Onun için, yazın bu pazarları git sahillere bak ne rezalet! Gelip de Allah'ın huzurunda oturup da yarım saat şöyle dersi dinlemez. Bak dışarısı sıcak, burası ne güzel el-hamdü lillah. Her vakit böyledir; bir feyzi var, bir nuru var...

Onun için, Allah cümlemizi affetsin de, burada söz sözü açıyor. Geçenki dersimizde Cüneyd-i Bağdâdî'nin tarifi vechile, Allah'ın sevgisi öyle gelişigüzel olmaz. İnsan bütün varlığını, bütün gücünü bu tarafa sevk etmedikçe, o sevgi hasıl olmaz.

Mesela büyük bir su var, bizim hepimizin bildiği, yaz vakti bu büyük sudan herkes bahçesine su ayırır. Kimisi pirinç sulayacaktır, kimisi bostanını sulayacaktır, kimisi mısırını sulayacaktır; bakarsın o koca su aşağı tarafa gitmez, biter.

Ne oldu? Çünkü etraftan köylü parçaladı suyu; o bir parça aldı, bu bir parça aldı... Koca su aşağı gitmeden bitti. Sebebi?

Taksime uğradı.

Sevgi de taksime uğradı mı, o aşağı gitmeyen su gibidir. Bu da lazım, bu da lazım, bu da lazım, bu da lazım... En sonra, Allah sevgisi... İşte bir parça da ona kalacak ama neye yarar?

Onun için bütün varlığıyla Allah-u Teâlâ'yı sevmeye insanın gayret etmesi lazım! Bunu yapamadın mıydı, Cüneyd'in o güzel sözünü ezberlemek lazım:

“—Allah'ı öyle seveceksin ki nefesine takdim edeceksin, çoluk çocuğuna takdim edeceksin, malına mülküne takdim edeceksin.”

Yoksa malın mülkün sevgisi içimde dursun, çoluk çocuk sevgisi de içimde dursun, canın sevgisi de içimde dursun, seni de severim ama... Olmaz o, o yalancılıktır!

Peygamber Efendimiz'e de tam manasıyla sevgi ile bağlanmak lazım! Nasıl?

Cenâb-ı Peygamber Hz. Ömer'e:

“—Sen de iman et!” dedi.

O da:

“—Canım da sana feda olsun yâ Rasûlallah!” dedi.

Ashab-ı kirâm:

“—Fedâke ebî ve ümmî, anam babam sana fedâ olsun yâ Rasûlallah!” diyorlardı.

Allah cümlemizi öyle fedakârlardan eyesin...

Fakat parayı seven, malı seven, canı seven bu sözü söyleyemez, söylese de inanılmaz, onun sözüne itimad yok.

Şimdi farzet, müslümanız el-hamdü lillâh, peygamber de içimizde... Bu devirdeyiz. Dedi ki peygamber;

“—Burada olmayacak o Müslümanlık! Gelin biz gidelim filan yere hicret edelim, orası rahattır, daha güzeldir, orada oturalım!”

Kaç kişiyi bulursun bugün işini bırakacak, gücünü bırakacak, memleketini bırakacak da kalkacak, oraya gidecek?

Ashâb-ı kirâm önce Mekke’yi bıraktı, ta Habeşistan’a gitti, Mekke’yi bıraktı, Medine-i Münevvere’ye gitti. O gün Medine-i Münevvere’ye 13-14 günde gidiliyordu. O devirde Medine-i Münevvere’ye giden otomobil filan yoktu. Peygamber gitti, ashabı da gitti. O günün ashabıyla şimdi sen bugün bizi ölç bakalım, ölçebilecek misin?

Bugün Avrupa’ya; Almanya’ya, şuraya buraya kazanç için herkes koşuyor. Ne var? Para var altında...

Desen ki:

“—İman var filan yerde, haydi oraya gidelim!”

Kimse yerinden kıyılamaz. Şimdi herkesin hücumu paraya.

Bu para sevgisiyle Allah sevgisi bir arada olmaz.

Peygamber SAS niçin dünyaya iltifat etmedi, niçin sarayı yoktu, niçin köşkü konağı yoktu, niçin bağı bahçesi yoktu? Niçin edinmedi canım, servet akıyordu Peygambere? Önce, ilk devirde yoktu ama sonra gazalarla ganimetler başladı gelmeye, her şey bol idi, niçin yapılmadı bir şey?

“—Bazen aç olayım yâ Rabbi, sana tazarru niyaz edeyim, bazen de tok olur sana şükrederim, yeter bu bana.” dedi, istemedi.

O istemediği halde bugün bizim halimizi düşünecek olursak... Ashabı da böyleydi değil mi? Allah cümlemizi affetsin.

Bunun için ama ne var? Allah'ın sevgisindeki tat, Allah sevgisindeki lezzet ne sarayda var, ne malda var, ne parada var, hiç bir şeyde yok...

Onun zevki niçin başka?

Zevkler tada göre olur. Mesela balın tadı var, bala göredir o tat. Dutun da tadı var, dutun tadı da duta göredir. Elmanın armudun da tadı var, eh o da ona göredir. Fakat bilene göre Allah sevgisinin tadı hiçbir şeyde olmaz. Binâen aleyh dünya sevgisiyle Allah sevgisi hiç bir olur mu?

Onun için Cenâb-ı Peygamber dünyayı atıvermiş bir tarafa... Ama uyudu mu? Hayır!.. Dünyada dini için çalıştı.

إِنَّ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ

(محمد: ٧)

(*In tensuru'llàhe yensurküm*) [Eğer siz Allah'ın dinine yardım ederseniz, Allah da size yardım eder.] (Muhammed, 47/7)

Allah-u Teâlâ'nın dini için uyku uyumadı, ayağından pabucunu çıkarmadı, ashab ile beraber. Cihaddan cihada, sağdan sola, harpten harbe koşuştular el-hamdü lillâh... Biz bu İslâm'ı, bugün bulduğumuz şu İslâm'ı onların cihadı, gayreti sayesinde bulduk.

Bugün işte bak, “Buradan kalkıp da Konya'ya gideceğiz, orada yaşayacağız.” desek, kimse yerinden kıınıldamaz. Niçin?

“—İşim var, gücüm var, malım var, mülküm var...” der.

Bak ölç, şimdi bizim imanımızla o ashabın imanını, hiç uyar mı birbirine! Bir de kalkıp utanmadan o ashaba dil uzatan bir sürü ahmak var. Bu da İslâm davasında...

Yani deccallar çok... Her birisi bir kılığa bürünmüş; kimisinin kavuğu bu kadar, cübbesinin yanında, koltuklarının altında zehirler dolu, o da deccalın bir nevi...

Meselâ, ben Peygamber silsilesindenim der. Peygamber silsilesindenim diyerekten insanları bu şekilde aldatan deccallar da var. Çünkü Peygamber silsilesinden olunca herkes onun elini değil ayağını da öper. Fakat o lafın altında kendisi insanları zehirler.

Allah cümlemizi affetsin...

Onun için dini iyi bilmek lazım. Ah ah, Yunus'un sözü ne güzeldir!

*Eğer beni öldüreler
Külüm göğe savuralar
Toprağım anda çağıra
Bana seni gerek seni*

Neden? İçine işlemiş iman, onun her zerresi Allah der. İnsana işte o sevgi dolayısıyla iman öyle işler ki değil insanın dili bütün zerresi, kaç milyon zerre var şimdi bir insanda, bütün zerreler birden Allah der.

Ashabın imanı gibi o imana erişmek lazım! Allah bu iman sevgisini hepimize versin...

c. Zekâtın Önemi

Taberânî, Alkame ibn-i Nâciye el-Huzâî RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

إِنَّهُ مِنْ تَمَامِ إِسْلَامِكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا زَكَاةَ أَمْوَالِكُمْ

(طب . عن علقمة بن ناجية الخزاعي)

RE. 141/2 (*Innehû min temâmi islâmiküm, en tüeddû zekâte emvâliküm.*)

³ Taberânî. *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVIII, s.8, no:6; Ebû Nuaym, *Ma'rifetü's-Sahâbe*, c.XV, s.326, no:4881; İbn-i Kâni', *Mu'cemü's-Sahâbe*, c.V, s.112, no:1278; Şeybânî, *el-Âhâd ve'l-Mesânî*, c.IV, s.176, no:2334; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.198, no:4326; Alkame ibn-i Nâciye el-Huzâî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.296, no:15775; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IX, s.320, no:8511.

(*Innehû min temâmi islâmiküm*) “İslâmiyetinizin tamam olmasındandır, (*en tüeddû zekâte emvâliküm*) mallarınızın zekâtını vermeniz.”

Bunlar hepsi birer ölçü bize. Para güzel ama senede kırkta birini fukaraya verecek.

“—E canım ben kazandım onu ya?”

“—Ben kazandım.” dedin mi, İslâm’dan dışarı çıkarısın.

Onu sana kazanma kudretini veren bir kere Allah. Onu niçin unutuyorsun? Senin de gözünü kör etse, aklını başından alsa ne yapacaksın?

Bak burada Bakırköy var, oraya gidip de bir görmek lazım, onlar da bizim gibi insan. Geçen gün oradan geçerken gösterdiler, tarlada çapa çapalıyorlar, başlarına da kocaman hasır şapka koymuşlar. Dediler ki, “Bu bahçede çalışanlar deliler.” dediler.

Niçin?

Demek şuurunu kaybetmiş adam ne cihettense ama çalışmasını da öğretiyorlar orada, demek sopayla mopayla, nasıl öğretiyorlarsa...

Haa, Allah-u Teâlâ o şuuru bizden alsa neyle kazanacağız bu parayı bakayım? Hangi kudretimizle kazanacağız parayı?

O kudreti veren hep Allah’tır. Binâen aleyh sende 40’ta birini istiyor, “Onu da benim fukarama ver. Sana bunu emanet olarak veriyorum.” diyor. Onu vermezsen, elbette Allah onun sorgusunu soracak, cezasını da verecek bize.

d. Cemaatle Namaz Kılmanın Mükâfatı

Tirmizî, İbn-i Mâce ve İbn-i Hibbân, Ebû Zerri'l-Gıfârî RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

إِنَّهُ مَنْ قَامَ مَعَ الْإِمَامِ حَتَّى يَنْصَرِفَ
كُتِبَ لَهُ قِيَامُ لَيْلَةٍ

(ت . حسن صحيح ، ه . حب . عن ابى ذر)

RE. 141/3 (*Innehû men kàme me'al-imâmi hattâ yensarife, kûtibe lehû kıyâmu leyletin.*)

(*Innehû men kàme me'al-imâmi hattâ yensarife*) “İmama uyup namaz kılan kimseye, imam namazı tamamlayıp cemaate doğru dönünce, geceyi ibadetle geçirmiş gibi sevapyazılır.”

Şimdi yine bunlar hep İslâm sevgisinin ölçüleri bunlar. İnsanda İslâm sevgisi oldu muydu, sabahleyin kalkar camiye gelir.

Evet namaz evde de kılınır, fakat camiye niçin yapmışlar? Cami yapılmıştır ki, insanlar toplansınlar da namazı cemaatle kılsınlar diye.

Niçin?

---

⁴ Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.299, no:734; Neseî, *Sünen*, c.VI, s.73, no:1587; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.IV, s.222, no:1317; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.410, no:1298; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.179, no:3278; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.III, s.337, no:2206; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.II, s.394, no:7777; Ebû Zerri'l-Gıfârî RA'dan.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

الْجَمَاعَةُ رَحْمَةٌ وَالْفُرْقَةُ عَذَابٌ

(القضاعي عن النعمان بن بشير)

(*El-cemâatü rahmetün, ve'l-furkatü azâbün*)
“Cemaatte rahmet vardır; firkatte, tefrikada, ayrılıkta azap vardır.”

Cemaat bir kere rahmettir. Su toplu oldu mu büyük faydalar olur. Tane tane inen yağmurlardan bir şey olmuyor, onlar toplanıyor dereler oluyor, derelerden denizlere, göllere gidiyor, büyük büyük faydalar oluyor.

Toplanmayınca bu fayda olmaz, hepsi gömülür gider toprağın altına. Herkes evinde namaz kılsa İslâmiyet olduğu yerde kaybolur. Ancak İslâmiyet’i ayakta tutan camilerdir. İstanbul’un kurtuluşuna da sebep o minarelerdir yani, İstanbul elimizden gidiyordu. Bundan evvelki harbin içerisinde;

---

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.278, no:18472; Beyhakî, *Şuabü'l- İman*, c.VI, s.516, no:9119; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.I, s.43, no:15; Ebü’ş-Şeyh, *el-Emsâl fi’l-Hadîs*, c.I, s.149, no:111; İbn-i Ebî Âsım, *es-Sünneh*, c.I, s.104, no:81; Nu’mân ibn-i Beşîr RA’dan.

Ukaylî, *Duafâ*, c.IV, s.429, no:2058; Hz. Aişe RA’dan.

Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.III, s.628, no:5962; Câbir ibn-i Abdullah RA’dan.

Mecmaü’z-Zevâid, c.V, s.392, no:9097; *Kenzü’l-Ummâl*, c.VII, s.934, no:20242; *Keşfü’l-Hafâ*, c.II, s.57, no:1074; *Câmiu’l-Ehâdîs*, c.XII, s.66, no:11451.

“–İstanbul’un nasıl müslüman memleket olduğunu ispat edin?” dediler,

“–Camilerimiz, minarelerimiz.” dendi.

Camilerimiz, minarelerimiz:

“–Burası müslüman memleketidir!” diye ilan ediyor.

Eğer onlar olmasaydı İstanbul elimizden gittiymiş yani. İstanbul’u kurtaran o minareler... Binâen aleyh o minareler alâmet, İslâm alâmeti... Bu İslâm alâmeti, müezzin bağıırıyor:

Allàhu ekber, Allàhu ekber...

Allàhu ekber, Allàhu ekber...

Eşhedü en lâ ilâhe illa’llâh...

Eşhedü en lâ ilâhe illa’llâh.

Eşhedü enne muhammeden rasûlü’llâh...

Eşhedü enne muhammeden rasûlü’llâh...

Hayye ales-salâh... Hayye ales-salâh...

Hayye al-el-felâh... Hayye al-el-felâh..

Es-salâtü hayrun mine’n-nevm...

Es-salâtü hayrun mine’n-nevm...

Allàhu ekber, Allàhu ekber...

Lâ ilâhe illa’llâh...

Ne güzel bir söz yahu! Günde beş defa okunuyor!

Kırk rekât namazın içerisinde kırk rekâtta 200 defa *Allàhu ekber* diye her gün ilan ediyoruz. Yani, “Allah büyük yahu, aklını başına al! Ondan daha büyük yok, aldanma!” tabiri geliyor yani.

Bir de üstelik müezzin kalkıyor minareden o duymayanlara duyurmak için sesleniyor.

(Allàhu ekber... Allàhu ekber...) “Allah en büyük, varlıkların hepsinden büyük, her şeyden büyük! Malından da büyük, senden de büyük, kâinattan da büyük! Her şeyi yaratan o! Binâen aleyh aldanma, gel o Allah’ın evine ibadette!” diye çağırıyor bir de arkasından diyor ki;

(Es-salâtü hayrun mine’n-nevmi) “Namaz gaflet uykusundan hayırlıdır, nevm-i gaflete düşme!”

Onun için, şimdi gecenin yatsısı var ya... Bu dünya çok değişiyor tabii... Bizim çocukluk devrimizde, gençlik devremizde, çocukluk değil de daha epeyce yaşımızda, ikinci namazından sonra esnaf çekilirdi. Zembilini omuzuna alırdı amca, ne kazandıysa onu da zembiline kor, akşam namazına evinde... Akşam namazını evde, evinin yakınındaki camisinde kılırdı.

Hatta ben hatırlıyorum ki, bizde dedemizi karşılamaya gitmezsek darılırdı:

“—Oğlum, köyde sığır evine giderken ev sahipleri sığırlarını, koyunlarını beklemek için kapılarının önüne çıkarlar. Siz beni o kadar da mı saymıyoruz?” filan diye bizi ikaz ederdi. “Gelin, benim elimdeki şu zembili alıverirsiniz, filan edersiniz, ihtiyar halimizde yardım edersiniz.” derdi.

Yine hâlâ hatırımdadır: Bir yokuş vardı bizim evimize çıkarken, o yokuşun başında beklerdik ki, o yokuştan bir ihtiyarın yükünü alalım!

Komşumuz da olan bir ihtiyarın yükünü almak için rica ettim.

Dedi ki:

“—Oğlum, bunu biz yiyeceğiz. Bunu biz yiyeceğimiz için bu yükü sana taşıtmaya ben teeddüb ederim. Yapamam bunu.” dedi, vermedi bana... Ama altmış sene oldu, bu söz hâlâ bugün kulağımdadır.

İki tarafın edebi; sen almaya çalışacaksın, o da tåkati varsa vermeyecek meselâ... Hatta İslâm an’anelerinden birisinde de şahitlik meselesinde yazar: Bir insanın hali vakti varsa, kendi zembilini kendi götürürse onun şahadeti de makbul değıl.

“—Bahil adam, yani sıkı adam. Bu zembili fukaraya beş kuruş verip de götürttürmüyor da kendisi taşıyor.” diye

Ama tenezzülen, tevâzuan olur başka da, fakat asıl şey onu birisine verecek, “Al bu beş kuruşu, bunu bizim eve götür.” diyecek idi. Bunu yapmadığı için, yarın hakim huzurunda, “Bu benim davamda şahidimdir.” dese hakim onu reddeder. O zamana göre...

Allah affetsin cümlemizi...

Onun için sabah ve yatsı namazlarına gelenler... Şimdi gecenin en büyük namazı gece namazıdır, *teheccüd* derler buna. Teheccüd namazını hiç olmazsa bir koyunu sağacak kadar ki, beş

dakikadır, iki rekât mı, dört rekât mı ne kadar namaz kılacaksın; bu dünyadan ve içindeki her şeyden daha hayırlıdır. Gece kalkacak uykusunu bölecek, kimse yok tabii... Bu sırf Allah için... Buradakinde gören var, fakat evde kıldığında kimse görmez.

Alır abdestini, *Allàhu ekber* deyip namaza durur. Eğer azıcık gönlü uyanıksa, bakarsın gözlerinden de yaşlar akar:

“—Yâ Rabbi! Ben bu günahımla senin huzuruna durdum, beni affet!” diyerek, kim bilir nasıl yalvarırsa yalvarır insanlar.

Bunun için gece uykularını feda eden bahtiyarlar çoktur. Gece uykularını feda ediyor, bu ibadetin lezzetinden dolayı. O ibadetin lezzetini alana bak, uyutamazsın sen onu... Uyku ne kadar tatlı ve güzel bir şeydir ama onu uyutamazsın, çünkü o ibadetin lezzeti uyku lezzetinden daha üstündür.

E şimdi ise biz gafil insanlar uykuyu seviyoruz. Uykuyu sevdiğimiz için, gece böyle fedakârlık yapamayız. Ama yatsı namazında, sabah namazında cemaate gelirsek, Allah bu sevabı da veriyor bize. Yatsı namazını ve sabah namazını cemaatle kıldığımız vakitte, Rabbimiz:

“—Eh, bu kulum da benim âciz, bak kalkamamıştır ama bu iki vaktin namazını cemaatle eda ettiği için, buna yazın bakalım meleklerim, teheccüd namazının sevabını da...” diyor.

Ne kadar büyük bir fazilettir bu!

Onun için Şimdi demin onu dedim, dedelerimiz vaktiyle akşam üstü eve gelir, yatsı namazında cemaatte bulunurlardı. E Şimdi yatsı namazında çarŐıda herkes...

“–Ahmed Efendi sen niçin camide yoktun?” desen,

“–Dükkânı kapamadım daha...” der.

Bu kadar da dünyaya harislik nedir bilmem.

Bu kadar geç vakit yatağa gidilirse, bu kadar yorulduktan sonra, insanın sabahleyin de kalkması herkes için kolay bir Şey değildir. Onun için sabaha kalkmaya hazırlanmak lazım!

“–Nasıl?”

Gündüz biraz dinlenirsin, akşam da vaktiyle yatarsın. DinlenmiŐ vücut sabahleyin de erkenden namazına tatlı tatlı, neŐeli neŐeli kalkar, gelir.

e. Faizin YaygınlaŐması

İbnü'n-Neccâr, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

إِنَّهُ سَيَأْتِي عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ لَا يَبْقَى فِيهِ أَحَدٌ
إِلَّا أَكَلَ الرَّبَّاءَ فَمَنْ لَمْ يَأْكُلْهُ أَصَابَهُ مِنْ غُبَارِهِ

(ابن النجار عن أبي هريرة)

⁶ *Kenzü'l-Ummâl*, c.IV, s.110, no:9789; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.X, s.37, no:9027.

RE. 141/4 (*Innehû seye'tî ale'n-nâsi zemânün, lâ yebkâ fîhi ehadün illâ ekele'r-ribâ, femen lem ye'külhü, esâbehû min gubârihî.*)

(*Innehû seye'tî ale'n-nâsi zemânün*) “Benim ümmetimin başına bir zaman gelecek ki, (*lâ yebkâ fîhi ehadün illâ ekele'r-ribâ*) faiz yemedik bir kimse kalmayacak. (*Femen lem ye'külhü, esâbehû min gubârihî.*) Yemeyen kimseye bile tozundan isabet edecek.”

Mesela şimdi, emniyette olsun diye bankaya para yatırıyorsun, senede şu kadar faizi var diyorlar. İstersen al istersen alma!.. Yani sofuya da degecek.

f. Kadınların Erkeklerle Bakması da Caiz Değil

Taberânî, Hz. Ümm-ü Seleme RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

إِنَّهُ يُكْرَهُ لِلنِّسَاءِ أَنْ يَنْظُرْنَ إِلَى الرِّجَالِ كَمَا
يُكْرَهُ لِلرِّجَالِ أَنْ يَنْظُرُوا إِلَى النِّسَاءِ

(طب. عن أم سلمة وضعف)

RE. 141/5 (*Innehû yûkrahu li'n-nisâi en yenzurne ile'r-ricâli kemâ yûkrahu li'r-ricâli en yenzurû ile'n-nisâi.*)

⁷ İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.186; el-İsâbe, c.I, s.497, no:1188; Hz. Ümm- ü Seleme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.329, no:13071; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.X, s.84, no:9145.

Bu Ümm-ü Seleme RA'dan gelen bir hadistir. Bunun galiba sebebi, Rasûl-ü Ekrem SAS'in zamanında âmâlar varmış. Bu âmâlar bir sebeple Rasûlullah'ın evine gelmişler. Ezvâc-ı saadet validelerimiz de onlara bakıyormuş.

Efendimiz gelmiş, demiş ki:

“—Ne oldu?”

“—İşte âmâlar geldi, bunlara bakmak caiz mi?” diye sormuşlar.

Peygamber SAS buyurmuşlar ki:

“—Onların size bakması nasıl caiz değilse, sizin de onlara bakmanız öylece caiz değildir.”

“—E onlar bizi görmüyor ya?”

“—Görmesin; onlar sizi görmese de, sizin onları görmeniz mekruhtur.”

Mekruh demek haram yani. Bu bir şehvetle bakış var, bir de şehvetsiz bakış var. Şehvetsiz bakışta bu kerahet, şehvetle bakarsan haram!

Şimdi sen şu dünyaya bak! Herkes çırılçıplak ortada dolaşüyor, buna ne dersin? Ben şimdi kendi kendime öyle diyorum ki:

“—Sokağa çıkmak bile haram... İşi olmayan adam sokağa çıkmasın!”

İşini de takip etmek için sokağa çıktı mı, mazurdur.

Şuraya buraya gezmeye gideceksin... Gitme hiç, otur evinde... Varsa araban kendinin, pencerelerini de kaparsın. Eskiden bir arabalar vardı langdon derlerdi, gelin arabaları olur,

gelinleri, onların perdeleri var kaparlar, gelini içerisine korlar ve bir yeri görmeden kocasının evine giderdi. Şimdi maşallah gelinlerimiz de mosturalık...

Erkeklerin kadınlara bakması yasak olduğu gibi, kadınların da erkeklere bakması yasak. Onun için vaktiyle pencerelerimize kapak koymuşlar. Niçin? Kadın dışarısına bakmasın, dışarısı da içerisini görmesin diye.

Niçin? İnsanın hilkatinde yaratılışında şehvet var. Şehvetin de hılkati meyildir. Kadın ve erkek birbirlerine karşı meyleder. O meylin önüne, onun için Cenâb-ı Hak buyurmuş ki:

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ

وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ

(النور: ٣٠)

(*Kul li'l-mü'minîne yeguddù min ebsàrihim ve yahfezù fûrûcehüm*) “Mü'min erkeklere söyle, gözlerini harama bakmaktan sakınsınlar ve mahrem yerlerini, ırzlarını korusunlar!” (Nur, 24/30)

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ

وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ

(النور: ٣١)

(Kul li'l-mü'minâti yağdudne min ebsârihinne ve yahfazne fûrûcehünne) “Mü'min kadınlara da söyle, gözlerini harama bakmaktan sakınsınlar ve mahrem yerlerini, ırzlarını korusunlar!” (Nur, 24/31)

“Gözlerinizi yumun!” buyurmuş. Niçin? Görürseniz yakar sizi o! Ona düşmemek için kapayın gözlerinizi görmeyin, diyor. Gördünüz mü bir meyliniz akacak, meyliniz akınca da peşinden gideceksiniz.

Onun için Nakşibend Hazretleri şerâitnâmesinde kendisine tâbî olanlara:

“—Yürürken sağınıza solunuza bakmayın, ayağınızın ucuna bakın.” demiş.

Ta yediyüz sene evvel. Bugün gelelerdi bilmem ne derlerdi artık!

g. Fâcir Kimsenin Dine Yardım Etmesi

Ahmed ibn-i Hanbel, Buharî ve Müslim, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

أَنَّه لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ إِلَّا نَفْسٌ مُسْلِمَةٌ
وَأَنَّ اللَّهَ لِيُؤَيِّدَ هَذَا الدِّينَ بِالرَّجُلِ الْفَاجِرِ

(حم .خ .م .ع .ن .بى .هـ .ر .ة)

⁸ Buhârî, *Sahîh*, c.X, s.283, no:2834; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.286, no:162; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.309, no:8076; Ebû Hüreyre RA'dan.

RE. 141/6 (*Innehû lâ yedhulü'l-cennete illâ efsün müslimetün, ve inna'llàhe le-yüeyyidü hâze'd-dîne bi'r-racüli'l-fâciri.*)

(*Innehû lâ yedhulü'l-cennete illâ nefsun müslimetün*) “Cennete ancak müslüman olan kimse girer. (*Ve inna'llàhe leyüeyyidü hâze'd-dîne bi'r-racüli'l-fâciri*) Allah-u Teâlâ isterse, bu dini fâcir bir kimse ile de kuvvetlendirir.”

h. İnsanların Dinden Çıkması

Ahmed ibn-i Hanbel, Müslim ve Buhârî, Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

إِنَّهُ يَخْرُجُ مِنْ ضِئْضِيِّ هَذَا قَوْمٌ يَتْلُونَ كِتَابَ
اللَّهِ رَطْبًا لَا يُجَاوِزُ حَنَاجِرَهُمْ يَمْرُقُونَ مِنْ
الدِّينِ كَمَا يَمْرُقُ السَّهْمُ مِنَ الرَّمِيَّةِ لَئِنْ
أَدْرَكْتَهُمْ لَأَقْتُلَنَّهُمْ قَتْلَ ثَمُودَ

(حم. م. خ. عن أبي سعيد).

RE. 141/7 (*Innehû yahrucu min dî'dîi hâzâ kavmün, yetlûne kitâba'llâhi ratben, lâ yücâvizü hanâcirahüm; yemrukûne mine'd-dîni, kemâ yemrukü's-sehmü mine'r-remiyyeti; lein edrektühüm, leaktülennehüm katle semûde.*)

⁹ Buhârî, *Sahîh*, c.XIII, s.248, no:4004; Müslim, *Sahîh*, c.V, s.297, no:1763; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.4, no:11021; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.390, no:1163; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

(*Innehû yahrucu min dı'dîi hâzâ kavmün*)
“Bu nesilden öyle bir taife üreyecek ki,
(*yetlûne kitâba'llâhi ratben*) Allah'ın
kitabını dillerinin ucundan okuyacaklar, (*lâ
yücâvizü hanâcirahüm*) hançerelerinden
aşağı geçmeyecek. (*yemrukûne mine'd-dîni,
kemâ yemrukü's-sehmü mine'r-remiyyeti*)
Okun yaydan çıkması gibi dinden çıkacaklar.
(*Lein edrektühüm*) Onlara yetişseydim,
(*leaktülennehüm katle semûde*) Semud
kavminin katledildiği gibi onları katlederdim.”

Bugün, “Biz evlâd-ı Rasüldeniz!” diyen bir zümre
var ortada, camiye gelmez, namazı kılmaz.
Ben bunu Bekir Hâki Efendi'den dinlemiştim.
Onun konuşmasını teybe almışlar da teypten
dinledim, Bekir Hâki Efendi¹⁰ diyor ki:

“—Evlâd-ı Rasûlü kat'iyen eleştirmeyin! Onların
halleri kendilerine ait, onların kusurlarıyla siz
alâkadar olmayın!”

Fakat bu hadis-i şerîf çok canlı. Cenâb-ı
Peygamber diyor ki:

---

¹⁰ Bekir Hâkî YENER: 1882'de Dağıstan'da doğdu. 1900'de önce Van'a, sonra Tokat Zile'ye göç ettiler. Dinî tahsiline Tokat'ta başladı.1912'de İstanbul'a gitti, tahsilini orada tamamladı. Medresetü'l-Kuzât'ı başarıyla bitirerek kadı olma hakkını elde etti. Hadis, Siyer ve Arap Edebiyatı konularında kendini yetiştirdi. Medreselerde hocalık yaptı. Medreseler kapandıktan sonra dokuz yıl avukatlık yaptı. 1939-1949 yılları arasında İstanbul Müftülüğünde çalıştı. Eminönü müftülüğü (1954-1960) ve İstanbul müftülüğü (1960-1961, 1965-1966) görevlerinde bulundu. Vaizlik yaptı (1966-1972). 4 Mart 1975'te doksan üç yaşında vefat etti ve Edirnekapı Kabristanı'na defnedildi.

“—Benim silsilemden, yani benim sülâlemden öyle bir kavim gelecek ki, o kavim Kitabullah’ı okuyacaklar ama Kitabullah onların hançerelerinden aşağı inmeyecek. Yâni dillerinden okuyacaklar.”

“Bunlar dinden çıkarlar. Ava atılan okun avını vurup da öte tarafa geçtiği gibi, bunlar da dinin öte tarafına geçmişlerdir yani dinsizlik tarafına... Eğer ben bunların devrine erişmiş olsaydım, hepsini katlederdim. Dinsiz Semud kavminin katledildiği gibi katlederdim.” diyor.

Hız. Ali Efendimiz de bunlardan çok sayıda katletmiştir. Çünkü Hız. Ali Efendimiz’e ulûhiyet isnadında bulundular, o kadar ileri gittiler. Yani demek istiyor ki:

“—İsterse benim zürriyetimden olsun, yolumda değil mi, bırak onu!”

Allah affetsin...

i. Peygamberlerin Vefatı

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

إِنَّهُ لَمْ يُقْبَضْ نَبِيٌّ قَطُّ حَتَّى يُرَى

مَقْعَدُهُ فِي الْجَنَّةِ ثُمَّ يُخَيَّرُ

(حم. خ. م. عن عائشة)

¹¹ Buhârî, *Sahîh*, c.XIII, s.348, no:4083; Müslim, *Sahîh*, c.XII, s.194, no:4476; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.89, no:24627; Hız. Aişe RA’dan.

RE. 141/8 (*Innehû lem yukbad nebiyyün kattü, hattâ yerâ m ak'adehû mine'l-cenneti, sümme yuhayyeru.*)

(*Innehû lem yukbad nebiyyün kattü*) “Hiçbir nebi, peygamber cenneti yeri gösterilmeden, (*sümme yuhayyeru*) sonra muhayyer kılınmadan canı alınmamıştır.”

“—İşte senin yerin! İstersen ruhunu kabzedeyim, istersen etmeyeyim, sana bırakıyorum. Razıysan alacağım canını, değilsen gidiyorum.” diyor ölüm meleği. Böyle muhayyer kılınıyor peygamberler.

Onun için, Musa AS ilk emirde vermedi canını, hatta bir tokat da vurmuş Azrail AS'a... Sonra, “Öküzün üzerine elini koysun, elinin koyduğu yerdeki kıllar adedince ona ömür verilecek.” deniliyor kendisine.

“—Sonra ne olacak?” diyor.

“—Yine ölüm!..” deniliyor.

“—Madem sonu yine ölüm, e öyleyse al şimdi!” diyor.

Yani muhayyer kılınıyor, al demedikçe almıyor Azrail AS. Fakat hiçbir peygamber de kalmayı istemez.

j. İleride Zâlim Emirler Gelecek

Ahmed ibn-i Hanbel, Simeveyh, Taberânî ve Ziyâü'l-Makdîsî Huzeyfe RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹²

إِنَّهُ سَيَكُونُ عَلَيْكُمْ أُمَرَاءُ يَكْذِبُونَ وَيَظْلِمُونَ
فَمَنْ صَدَّقَهُمْ بِكِذِبِهِمْ وَأَعَانَهُمْ عَلَى ظُلْمِهِمْ
فَلَيْسَ مِنَّا وَلَسْتُ مِنْهُمْ وَلَا يَرِدُ عَلَيَّ الْحَوْضَ
وَمَنْ لَمْ يُصَدِّقْهُمْ بِكِذِبِهِمْ وَلَمْ يُعِينَهُمْ عَلَى ظُلْمِهِمْ
فَهُوَ مِنِّي وَأَنَا مِنْهُ وَيَرِدُ عَلَيَّ الْحَوْضَ

(حم. وسمويه، طب. ض. عن حذيفة)

RE. 141/9 (*Innehû seyekûnü aleyküm ümerâü, yekzibûne ve yazlimûne, femen saddekahüm bi-kizbihim, ve eànehüm alâ zulmihim, feleyse minnâ ve lestü minhüm, ve lâ yeridü aleyye'l-havda; ve men lem yusaddikhüm bi-kizbihim, ve lem yuinhüm alâ zulmihim, fehüve minnâ ve ene minhü, ve yeridü aleyye'l-havda.*)

(*Innehû seyekûnü aleyküm ümerâü*) “Yakında sizin başınıza bir tür emirler gelecek. (*Yekzibûne ve yazlimûne*) Kavlen yalan söylerler ve zulmederler. (*Femen saddekahüm bi-kizbihim*) Onların yalanlarını kim doğrularsa, (*ve eànehüm alâ zülmihim*) onların

¹² Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.384, no:23308; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.III, s.167, no:3020; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.433, no:2834; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.446, no:9265; Huzeyfe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.74, no:14898; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.X, s.42, no:9051.

zulümlerine kim yardım ederse, (*feleyse minnî*) o benden değildir; (*ve lestü minhüm*) ben de onlardan değilim. (*Ve lâ yeridü aleyye'l-havda*). Benim Havz-ı Kevserime de gelemez.”

Bu hususta yine Bekir Hâki Efendi'den nakil bir şey dinledim, hoşuma gider, buna münasip:

Birisi rüyada görüyor ki, Havz-ı Kevser kurulmuş, boyuna halk gidiyor, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin Efendilerimiz de boyuna dağıtıyorlar. Bu da gitmiş;

“—Bana da verin!” demiş.

“—Defol buradan!” demişler.

Gitmiş Rasûlullah'a şikayet için:

“—Yâ Rasûlallah! Ben senin ümmetindenim, bana bu torunların Havz-ı Kevser'den vermediler.” demiş.

Rasûlullah Efendimiz ona:

“—Sen benim ümmetinden değilsin. Eğer benim ümmetinden olsaydın, senin mahallende filan diye bir zalim var, zulme devam ediyor. Sen de senin komşun olduğu halde ona hiç ses çıkarmıyorsun. Senin gibi bir ümmeti ne yapayım?” demiş.

“—Yâ Rasûlallah, ne yapayım, acizim!” demiş.

“—Al şu bıçağı. Git o adamı öldürürsen ümmetliğe seni kabul ederim.” demiş.

“—Peki efendim!” demiş.

Rüyasında gelmiş, adamın karnına bıçağı saplamış. Tam o sırada *Allahu ekber* diye ezan okunmaya başlamış. Okununca o da uykudan

uyanmış, abdest almış, gitmiş camiye...
Korkulu bir rüya...

Camideyken polisler çevirmişler camiyi:

“—Maktül var, öldürülmüş, herhalde sizden birisi yaptı bunu. Herkesi arayacağız, sorguya çekeceğiz.” demişler.

Bu adam da gitmiş mahkemeye, dinliyor hakimlerin sorgulamasını, fakat bir şey diyemiyor. Tabii, kimisini tevkif etmiş, kimisini bırakmış kadı efendi...

Bu da kadı efendinin karşısına çıkmış, o zaman kadılık varmış. Demiş ki:

“—Kadı efendi, seninle baş başa kalırsak, ben sana bir şey anlatacağım. Sen bu adamlara hiç isticvâb edip de bunlara içeri atma!”

“—Ne o hayrola?” demiş.

Çıkarmışlar öteki insanları dışarıya. Adam anlatmış:

“—Efendim, bu akşam Rasûlullah'ı gördüm. Havz-ı Kevser'den su içme sırası bana geldi. Efendimiz'in torunları bana su vermediler.

Rasûlüllah'a gittim:

“—Yâ Rasûlallah! Ben senin ümmetindenim ama torunların bana su vermedi.” dedim.

“—Senin komşun bir zalim var, sen ona çok müsamahakâr davranıyorsun, sen benim ümmetinden değilsin.” dedi.

Ben de yalvardım yakardım, en nihayet;

“—Eh, eğer şimdi o adamı öldürürsen, sana buradan su veririz.” dediler.

Rasûlullah bıçağını verdi bana, ben de rüyada adamın karnına sapladım. Hadise bundan ibaret, kimsenin de bir alâkası yok... Adam Rasûlullah'ın gazabına uğradı.” demiş.

Rüya; fakat o zalim Rasûlüllah'ın gazabına uğramış ama, bu kişi de Rasûlüllah'ın dediğini yaparak rahmetine ermiş.

Şimdi bak ne diyor burada?

“–Zalimlere muâvenet edenler benden değildir. Benim havzıma da gelseler havuzumdan su içemezler. Havzıma gelirler; gelirler ama su verilmez onlara...”

“–Ben de Ümmet-i Muhammed'denim diye sokulacak, fakat reddolunacak, su vermeyecekler.”

(Ve men lem yusaddikhüm bi-kizbihim)

“Onların yalanlarını tasdik etmeyenler, *(ve lem yuinhüm alâ zulmihim)* ve onların zulümlerinde onlara yardımcı olmayanlar; *(fehüve minnî ve ene minhüm)* onlar bendendir, ben de onlardanım! *(Ve seyeridü aleyye'l-havda)* Onlar gelirler benim havzımdan istedikleri kadar bol bol içerler.”

Allah da bizi bu bunlardan, bu devlete nail olan kullarından eylesin... Havz-ı Kevser'den, o mübarek ellerinden kana kana içmek şerefi ile şerafyâb eylesin... *El-Fâtihah!*

SERVER
Kürsü

Mehmed Zâhid KOTKU
İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)